

РЕШЕНИЕ

№ 7563

гр. София, 30.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **13832** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от АПК вр. с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на Г. Д. Г., срещу наложената му със Заповед №19-4332-004236/24.06.2019г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при СДВР отдел „ПП“ ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП „временно отнемане на СУМПС.

В жалбата се твърди, че заповедта за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и същата почива на неистински документи, неподписани от жалбоподателя, твърди, че на документите са положени подписи на които е предаден вид че са положени от него. Отрича да е управлявал на 18.06.2019г. т.а. „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] с концентрация на алкохол в кръвта 1.68промила, което било установено с техническо средство Алкотест „Дрегер“ 7570 № 0215, проба №8026 и кръвна проба П. №406/19.06.2019г. – 1.49промила. Жалбоподателят твърди, че процесния товарен автомобил е бил управляван към момента на проверката от неговия брат И. Д. Г., който бел нает на работа във фирма [фирма] с ЕИК[ЕИК]. Твърди, че СУМПС на брат му е отнето поради управление на МПС след употреба на алкохол през 2019г. Жалбоподателят също твърди, че към момента на проверката се е намирал извън пределите на РБългария.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се явява лично и с процесуален представител адв. К. Д. от САК, поддържа жалбата и по същество пледира за отмяна на обжалваната заповед.

Ответникът Р. Б. Н. – полицейски инспектор при СДВР отдел „ПП“ не се явява,

не изпраща представител.

СГП не изпраща представител.

Административен съд София-град, III отделение, 74 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От представени доказателства (ЗППАМ, АУАН, НП и др.) съдът стига до извод, че със Заповед №19-4332-004236/24.06.2019г., на Г. Д. Г. е наложена ПАМ „Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“, за това че 18.06.2019г. в [населено място] е управлявал МПС – т.а. „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] и при извършена проверка е установено, че водача управлява автомобила с концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда, установено с техническо средство Алкотест Дрегер 7510 №0215, проба №8026, определящо съдържанието на алкохол в кръвта, чрез измерването му в издишания въздух с отчетен положителен резултат 1.68 промила, за което му е бил съставен АУАН с.АА с БЛ.296734. Издаден е бил Талон за изследване №0006956/18.06.2019г., надлежно връчен на Г. Д. Г.. Изготвен бил протокол за химическо изследване за определяна на концентрацията на алкохол в кръвта №406/19.06.2019г., въз основа на взета кръвна проба с Протокол за медицинско изследване на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 18.06.2019г., в който е установено, че в изследваната кръвна проба взета от Г. Д. Г. е доказано наличието на етилов алкохол в количество 1.49промила.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна срещу подлежащ на оспорване административен акт и затова съдът я намира за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган в рамките на правомощията му. Според Заповед №8121з – 1524 от 09.12.2016г. на министъра на вътрешните работи служителите в СДВР притежават компетентност да осъществяват контрол по Закона за движението по пътищата. Съгласно Заповед №513з – 1618 от 26.02.2018г., с която се определят длъжностни лица от СДВР, които да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки, отдел „Пътна полиция“ към СДВР и по-специално полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от Закона за министерството на вътрешните работи са натоварени с такива правомощия. Авторът на оспорената заповед е полицейски инспектор, изрично упълномощен да издава индивидуални административни актове за прилагане на ПАМ. Предвид гореизложеното компетентността за издаване на заповедта е налице.

Съгласно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: По т. 1, б. „б“ временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с

медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи

Настоящата съдебна инстанция счита, че заповедта е опорочена, тъй като в хода на административното производство по установяване на нарушението е допуснато нарушение при определяне самоличността на водача на процесния товарен автомобил. От представените с жалбата писмени доказателства се установява, че жалбоподателя Г. Г. не се е намирал в пределите на РБългария, а е изпълнявал своите трудови задължения, като е управлявал друго МПС, т.а. „Скания R440 с рег.№ 5736 НВК, собственост на дружеството работодател в [населено място], Кралство Испания, към момента на проверката 18.06.2019г. Жалбоподателя е представил трудов договор, копия на тахографски листи, чиято информация е свалена и разчетена от ИА АА, ОО АА-С.. Удостоверение от СДВР, че е излязъл от РБългария на 11.04.2019г. и е влязъл отново в страната на 18.10.2019г. Представил е и копие на Трудов договор №103 от 08.01.2019г. с който И. Д. Г. – бран на жалбоподателя е бил назначен на работа като шофьор тежкотонарен автомобил – 12 и по-вече тона във фирма [фирма]. Представил е и копие от Заповед №23/18.06.2019г. за прекратяване на трудовото правоотношение с И. Д. Г. от [фирма] считано от 19.06.2019г. Към доказателствата жалбоподателят е представил и копие от Смъртен акт издаден на името на неговия брат И. Д. Г., установяващ, че същия е починал на 04.07.2019г.

В съдебно заседание съдът допусна до разпит осигурения в режим на водене свидетел Д. И. Г., от показанията на което се установява, жалбоподателят не е бил в пределите на страната по време на проверката и установеното нарушение. Същата твърди, че на работа в транспортната фирма, собственик на процесния товарен автомобил е бил нейния баща. Свидетелката установява, че на баща и И. Г. е било отнето СуМПС през м.май 2019г., но той продължавал да работи като шофьор на тежкотоварен автомобил. Установява, че баща и е извозвал земни маси от строителна дейност. Свидетелката установява също, че жалбоподателя Г.Г. не се е прибирал в страната и не е присъствал на погребението на баща и през м. юли 2019г, тъй като е работел в Испания, където се намирала и съпругата му с двете им деца.

По делото е разпитан и св. М.К., управител на [фирма]. Същия установява, че не познава Г.Г. и същия не е работил в неговата фирма. Установява също, че на работа при него е бил И. Г., който е управлявал различни камиони на фирмата. Твърди, че процесния т.о.“М.“ е собственост на фирмата му. Свидетелят твърди, че познава всички работници във фирмата си и лично той ги назначава и освобождава от работа. Твърди, че в деловодството на дружеството се съхранява изискваната по закон информация за собствеността на дружеството, личния състав, извършваната дейност и документи свързани с извършваните превози.

Съдът е изискал от М.К. да представи по делото наличните документи на товарен автомобил „М.“, с рег. [рег.номер на МПС] , като тахографски листи, пътни листове, товарителници, графици, кой е управлявал процесния т.а. на 18.06.2019г., в следствие на което по делото са представени Товарителница сер.М №0003244/18.06.2019г. и Пътен лист №574752 от същата дата. И в двата документа като водач е посочено

лицето И. Г..

По делото е назначена и изготвена почеркова експертиза, от заключението на която се установява, че подписите положени от името на Г. Д. Г. в АУАН №296734/18.06.2019г., талон за изследване №6956/18.06.2019г. и Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози изготвен от д-р М. К. на 18.06.2019г. са несъпоставими с подписите на Г.Г. използвани като сравнителен материал.

Експерта също така допуска, че ръкописният текст Г. Д. Г. изпълнен в последния ред на Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества и техни аналози изготвен от д-р М. К. на 18.06.2019г., не е изпълнен от Г. Д. Г..

В с.з. е разпитан и св. М.К., който е и актосъставител. Същия след предявяване на АУАН установи, че си спомня за конкретната проверка и е установил самоличността на водача, който е бил без документи за самоличност по справка със служебния таблет в системата на БДС. Свидетелят твърди, че преди него, други негови колеги са извършили справка по ЕГН. Свидетеля установява, че не си спомня как е изглеждал водача и не разпознава жалбоподателя, като лицето управлявало товарния автомобил. Свидетеля установява, че е възможно да се извърши справка и със снимката от системата, но не е сигурен дали е сторил това. Също така свидетеля установява, че хипотетично е възможно едно лице да представи данни за самоличността на друго лице, имал е други такива случаи, но не мисли, че в случая е било така.

Предвид изложеното и съдът намира, че ЗППАМ е неправилна и незаконосъобразна, в същата неправилно е установено и посочено името и ЕГН на жалбоподателя, като не е доказано по недвусмислен и безспорен начин, че именно той е управлявал процесния автомобил по време на проверката. От всички събрани и описани по-горе писмени доказателства, експертиза и свидетелски показания се установява, че Г. Г. не е управлявал процесния т.а.“М.“ на 18.06.2019г., с наличие на алкохол в кръвта си над 0.5 промила и въобще не е бил на територията на РБългария. Положените подписи в описаните по-горе документи не са положени от него.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Д. Г., ЕГН [ЕГН], Заповед №19-4332-004236/24.06.2019г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор при СДВР отдел „ПП“, с която му е наложена ПАМ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП „Временно отнемане на СУМПС“.

На основание чл.172, ал.5 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 77 от 2018г., в сила от 01.01.2019г.) решението не подлежи на обжалване.

ОСЪЖДА СДВР отдел „ПП“, да заплати на Г. Д. Г. ЕГН [ЕГН] сумата от 960.00лева за направените по делото разноски.

СЪДИЯ: